

CRÍTQUES

TELEVISIÓ

El duo Faemino i Cansado al costat de la presentadora Llum Barrera. De bon humor, quan vol ser divertit, és precisament quan punxa.

Endogàmia

Tomàs Delclós

L'humor té teoria des de quasi el principi dels temps. Pot ajudar a la catarsi aristotèlica i per a Freud és un manera d'estalviar energia psíquica. Per tant, un programa sobre l'humor no ha de ser forçosament un programa que faci riure. Et poden colgar amb mil cites sàvies sobre la qüestió. De bon humor, un nou programa de TV3, vol ser un espai alegre que parla de l'humor, o sigui, totes dues coses. I, realment, quan vol ser divertit és quan punxa. Seria més païble fer una síntesi endreçada sobre els mecanismes de l'humor.

DE BON HUMOR /
ENGANXATSCada diumenge
TV3

Per organitzar l'argumentari —la primera setmana anava de si tots riem del mateix— fan servir el testimoni de professionals de la cosa, nens, ciutadans d'altres nacionalitats, un especialista científic en la matèria... i una presentadora ben triada, Llum Barrera, a qui haurien de donar un guió més elaborat.

Als professionals no els demanaven gaire volada teòrica. Més aviat un recordatori d'experiències des de l'escenari, d'un interès dubtós. Els entrevistaven en diferents àmbits. El primer va ser un cotxe (no acabo d'endevinar la passió que hi ha a TV3 per fer petar la xerrada dins dels cotxes). De totes les intervencions, convé subratllar la frase de Carles Xuriguera sobre l'humor com "un enzim que ens fa païble la desgràcia. Si no hi ha això, estem acabats". Aquesta filera d'entrevistes i el capítol dels col·legials —de qui s'espera una gracieta innocent, una fórmula encara més repetida que la del cotxe— no van aportar gran cosa. En canvi, el testimoni de ciutadans d'altres països explicant de manera planera de què i com reien va resultar instructiu. Fins i tot hi va haver espai per a la filologia quan van comentar com es deia, si es deia, "acudit verd" als seus països respectius.

El racó científic el porta David Bueno, un professor de genètica i conegut divulgador de la ciència. Bueno va sostenir davant d'una pissarra de les de sempre que les dones tenen un sentit de l'humor més semàntic. Estan més predisposades a gaudir d'un acudit llarg, més elaborat. La segona setmana va associar determinades formes de la part frontal del crani amb la capacitat de tenir sentit de l'humor.

El segon capítol ja va mostrar un empobriment preocupant. Va resultar primet de continguts. Sota l'ambició enunciat de l'humor i el poder, es van repenjar interminablement en Joan Carles I / Toni Albà com si aquesta fos la gran gosadia. Una exigua mostra sobre el poder i una lloa casolana a Polònia. Toqui el tema que toqui, al programa hi ha un assumpte transversal: volen trobar si hi ha un humor català específic. En aquests dos primers capítols amb prou feines hem sentit parlar d'humoristes d'altres procedències. I aquesta segona setmana, fins i tot més d'un dels testimonis estrangers van acontentar-se amb la formulació de vaguetats. En van quedar fora els etiops parlant de la censura i els mexicans admetent que es poden fer acudits sobre Crist... però no sobre la Verge Maria.

Parlant d'endogàmia promocional, el mateix diumenge a la tarda Espartac Peran presenta Enganxats. Un espai sobre sèries... però exclusivament sobre les que fa TV3. Francament, TV3 no està, ni de lluny, entre els capdavaners de l'audiovisual de ficció. Pretendre fer un programa de sèries ignorant la resta del món —on hi ha Black Mirror o The Handmaid's Tale, per dir-ne dues— fa tristes. El nucli és una nova tertúlia —una exportació de Divendres— sobre el culebron setmanal. Però com que el programa dura una hora... han de buscar farciments de tota mena, des de cròniques tècniques de rodatge (el millor i més nou del programa) fins a entrevistes amb la gent implicada.

El dia del debut, amb un preocupant sentit de l'anticipació, van parlar més de Merlí que de l'estrena de la setmana, Benvinguts a la família. En fi, desvergonyit publireportatge de la casa.

ARQUITECTURA

Un nou vestit per al CoAC

Xavier Monteys

La façana del CoAC, un exemple barceloní clàssic de *mur cortina* (bàsicament, una estructura lleugera d'acer i/o alumini i vidre, autoportant), ha estat restaurada, reparada, refeta i, en cert sentit, reprojectada. El col·legi, òbviament, havia de donar una resposta adequada a aquest tipus de façana, per moltes raons: pel fet de ser l'edifici d'una institució com la que és, per tractar-se d'un edifici transcendental per a l'arquitectura d'una època d'aquesta ciutat i perquè està situat on està. Per tot això, havia de ser una operació exemplar que va engegar amb l'edició commemorativa del llibre arran dels 50 anys d'aquest edifici (1962-2012) i la convocatòria d'un concurs per restaurar-ne la façana. Des de fa temps la ciutat ha vist desaparèixer o alterar alguns *murs cortina* emblemàtics,

la nova vella façana està marcada pel monocromatisme sense quasi matisos i per la lluentor de la perfil·leria, però l'efecte de la nova lluentor passarà i minvarà fins a adquirir l'aire d'una cosa usada i gastada pel temps i, sens dubte, millorarà als ulls de tots.

L'alteració més opinable potser és la solució de l'acabament superior de la façana, que ha prolongat els perfils i els pilars artificialment sense el gruix que tenen a les plantes inferiors, fins al final de la torre. Des d'aquest punt de vista, la restauració sembla més aviat una restauració del projecte original que no pas de l'obra executada. El recurs de l'acabament existent era una rèplica moderna de la manera d'acabar els edificis veïns, dels quals encara queda dret el de la dreta, amb cornisa i ampit. Abans, cada un dels sis pilars estructurals i dels 17 perfils secundaris finalitzaven a la part més

La nova façana del CoAC, exemple barceloní clàssic de *mur cortina*.
/ JOAN SÁNCHEZ

com ara el de l'edifici Seat a la plaça Cerdà o el de la Banca Catalana del carrer Balmes, substituïts per solucions banals purament tècniques i administratives; o bé s'han vist alterats per construir una nova façana convertida en un reclam vistós. En general, no aguantar res, com és el cas d'aquests *murs cortina*, ha estat interpretat com a sinònim que s'hi pot fer qualsevol cosa, de manera idèntica a com s'actua amb els envans: "Com que no són parets mestres, es poden enderrocar!".

El CoAC ha optat per una reconstrucció de la façana original, cosa que equival a dir una restauració de l'edifici sencer. Però tota reconstrucció suposa abordar una interpretació i fer diferents modificacions, probablement moltes d'elles degudes a l'adequació de l'edifici a un nou ús, per exemple. Però aquest no és el cas, ja que l'ús continua sent el mateix. Així és que les alteracions no tenen més arguments que la posada al dia tècnica de la façana per al compliment de la normativa actual, especialment en termes energètics, sens dubte un punt feble d'aquells edificis construïts ara fa quasi 60 anys.

Podríem dir que aquí, com en d'altres camps, tornar a fer una cosa igual és un objectiu complex, i que són els edificis que aparentment segueixen sent iguals els que són més interessants d'observar, com és el cas que ens ocupa. Ara mateix,

Els canvis suposen la posada al dia de la façana per complir la normativa actual

baixa de l'ampit enlluït de la coberta. Sobre aquest, tots els elements d'acer formaven una mena de puntuació en relleu que replicava les cornises dels edificis veïns.

Aquesta gentilesa estilística envers l'entorn construït era el que donava a aquesta façana de vidre i acer un cert aire italià. El resultat era un modern conciliador amb l'entorn urbà, present en aquest edifici en coses com ara l'alçada, i especialment amb aquests recursos refinats ben diferents del pragmatisme nord-americà que inspirava moltes d'aquestes façanes modernes. Resulta interessant veure que la maqueta que va guanyar el concurs per fer aquest edifici, allà el 1958, no tenia res d'això i en aquest sentit era més perfecta. Va ser en construir-lo que van aparèixer les impureses que han resultat les seves millors qualitats: el mural de Picasso, els interiors de les diferents plantes i aquell acabament de la façana. Un acabament que sembla avui concentrar l'esperit de l'època de la seva restauració.